

Bruksela, 9 grudnia 2025 r.
(OR. en)

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2025/0231(NLE)

14941/25
ADD 1

COPEN 329
CYBER 316
JAI 1594
COPS 563
RELEX 1405
JAIEX 126
TELECOM 384
POLMIL 342
CFSP/PESC 1582
ENFOPOL 411
DATAPROTECT 283

AKTY USTAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy: DECYZJA RADY w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej,
Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko cyberprzestępczości
pt. „Wzmocnienie współpracy międzynarodowej w zakresie zwalczania
określonych przestępstw popełnianych za pomocą systemów technologii
informacyjno-komunikacyjnych oraz wymiany materiału dowodowego
w formie elektronicznej w odniesieniu do poważnych przestępstw”

Zastrzeżenia

1. W przypadku zastrzeżeń Unia i jej państwa członkowskie działają zgodnie z poniższymi wskazaniami w odniesieniu do Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko cyberprzestępczości pt. „Wzmocnienie współpracy międzynarodowej w zakresie zwalczania określonych przestępstw popełnianych za pomocą systemów technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz wymiany materiału dowodowego w formie elektronicznej w odniesieniu do poważnych przestępstw” (zwanej dalej „konwencją”).
2. Konwencja nie zawiera odrębnego postanowienia dotyczącego zastrzeżeń. Konwencja wyraźnie zezwala natomiast Państwu Stronie na złożenie deklaracji o skorzystaniu z zastrzeżenia określonego w niektórych artykułach konwencji: art. 11 ust. 3; art. 23 ust. 3 lit. a); art. 23 ust. 3 lit. b) akapit drugi; art. 42 ust. 5; art. 63 ust. 3 i 4. Konwencja w sposób dorozumiany dopuszcza inne zastrzeżenia, pod warunkiem że są one zgodne z art. 19 lit. c) Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów sporządzonej w Wiedniu dnia 23 maja 1969 r. i z międzynarodowym prawem zwyczajowym oraz nie są niezgodne z przedmiotem i celem konwencji.
3. Unia i państwa członkowskie zgłaszają zastrzeżenie na podstawie art. 63 ust. 3, wskazując, że nie uważają się za związane art. 63 ust. 2 w odniesieniu do rozstrzygania sporów dotyczących spraw wchodzących w zakres kompetencji Unii lub rozstrzygania sporów między państwami członkowskimi lub między Unią a państwem członkowskim.

4. Jeżeli państwa członkowskie rozważają zgłoszenie własnych zastrzeżeń, informują o tym z wyprzedzeniem Komisję.
 5. Warunki i zabezpieczenia w zakresie praw człowieka uznane i ustanowione w konwencji, w tym w art. 6, art. 21 ust. 4, art. 24, art. 36, art. 37 ust. 15 i art. 40 ust. 22, stanowią część przedmiotu i celu konwencji. W związku z tym Unia i jej państwa członkowskie nie mogą zgłaszać zastrzeżeń do tych artykułów. Unia powinna sprzeciwić się zastrzeżeniom zgłoszonym przez Państwa Strony Konwencji spoza UE, które zostały uznane za niezgodne z przedmiotem i celem konwencji, bez uszczerbku dla możliwości zgłoszenia przez państwa członkowskie w sposób skoordynowany takiego samego zastrzeżenia.
-